

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Τὸ κέρτε τοῦ φιλοσόφου Διογένης, Οἱ ἐξωτικοὶ περιπατοὶ τοῦ Δημοσθένους, Ἀγαποῦς πλατωνικῶς ὁ Πλάτων· Τὰ βράσανα τοῦ Περικλέους, Κακοήθειες μεγάλων ἀνδρῶν, Ὁ Πραξιτέλης καὶ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Γερωντικῆς ἀγάπης τοῦ Σοφοκλέους, Ποιῶς ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἐρωτῶλος τῆς ἀρχαιότητος. Τὸ ἐρωτικὸ κακούργημα ἐνὸς Προφήτου.

Ποῖος θὰ πίστευε ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος καὶ αὐτοὶ ἀκόμη, ποὺ ἔθεωροντο ὡς τύποι ἀρετῆς, εἶχαν σκανδαλιστάτα ἐρωτικὰ ἐπεισόδια στὴ ζωὴ τους; Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Διογένης, ὁ κυνικός φιλόσοφος, ὁ πῶ ἀδιαφορὸς καὶ ἀσυγκίνητος τῶν ἀνθρώπων ἐρωτευτικῆ θελήσει τὴν πῶ ὥραια καὶ πῶ ἰδιότροπη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς του, τὴν Λαῖδα. Εἶχε ἐγκαταστήσει μάλιστα τὸ πιθάρι του, κάτω ἀπὸ τὸ πολυτελὲς μέγαρό της, καὶ ἐκεῖ, στὴν πόρτα τῆς ἀπ' ἔξω καθότανε σάν τὸ σκυλλάκι, ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ.

Πολλὲς φορές ἡ Λαῖδα, γιὰ νὰ τὸν κἀνὴ γούστο, — γιὰ τῆς ἀρεσῆς πολὺ ἡ δαιμονιομένη ἔξυπνάδα του—ἐβγαίνε στὸ παραθύρο καὶ τὸ μιλούσε.

— Ἔλα ἀπάνω, Διογένη! τοῦ ἔλεγε.
— Ὅχι, ἔλα καὶ σὺ κάτω στὸ πιθάρι μου. Τῆς ἀπαντοῦσαν ἐκείνος.
Ἀένη ἴσως, ὅτι ὅλα αὐτὰ λεγόντουσαν στὰ φανερά, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιὰ τὸ κρυφὰ εἶν' ἐξηκριβομένο, ὅτι πολλὲς φορές ἡ Λαῖς καὶ ὁ Διογένης εἶχαν τρυφερότατα ραντεβού...
Τὴν ἴδια τὴν Λαῖδα, τὴν ἀγαποῦσε μὲ πάθος καὶ ὁ μέγας Δημοσθένης, ὁ ὁποῖος ἐφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ βγαίη μαζί της ἔξω στούς δημοτίους περιπατούς.

Ἐπίσης ὁ Πλάτων ἀγαποῦσε τὴν Ἀρχεάνασσαν, ὄχι ὁμοῦς καὶ τόσο πλατωνικά... Ἀπὸ τὴν ζωὴν του δὲ γενικόως, φαίνεται ὅτι τίς θεωρεῖς τὸν περὶ ἰδανικοῦ καλοῦ καὶ τὰ παρόμοια, τὰ προφύριζε μᾶλλον γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Περικλῆς ἀγαποῦσε ὅπως εἶνε γνωστὸ, τὴν Ἀσπασία, καὶ τόσο μάλιστα, ποὺ ἐφτάσε στὸ σημεῖο νὰ γίνῃ καὶ ὄργανο τῶν φιλοδοξίων τῆς.

Ὁ διάσημος ῥήτωρ Ὑπερίδης, ὁ συνήγορος τῆς Φρόνης, ἐδιώξε τὸν γιὸ του Γλαῦκο ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ συνοικήσῃ ἤσυχος μὲ τὴν φίλην του Μυρρίνην. Δὲν ἦταν ὁμοῦς αὐτὴ ἡ μόνη του φίλη, εἶχε καὶ ἄλλες φιλενάδες συγχρόνως: τὴν Ἀρισταγόραν στὸν Πειραιᾶ, καὶ τὴν Φίλαν εἰς τὴν Ἐλευσίνα.

Ὁ Πραξιτέλης ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Φρόνην, τὴν ὁποίαν μάλιστα ἐπῆρε καὶ ὡς μοντέλλο, γιὰ τὸ περίφημο ἀγαλμὰ του τῆς Ἀφροδίτης τῆς Κνίδου.

Ἡ Φρόνη ὁμοῦς ποὺ ἦταν πολὺ ἐξυπνη, συμπαιθεῖ συγχρόνως καὶ τὸν περίφημο ζωγράφον Ἀπελλῆν, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν χρησιμοποίησε ὡς μοντέλλο γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς

στὴν Ὑψηλὴ Πύλῃ καὶ ἀνέφερε ὅτι οἱ 908 σιχμαλτοὶ πέθαναν στὸ ταξεῖδι ἀπὸ πανούκλια!

Ἡ Τουρκικὴ ἐξουσία ἐδίωξε τὸ γιὸ τοῦ Στάη, Ἀντώνιο, στὴ φυλακὴ, ὅπου ἔμεινε ἀρκετὰ χρόνια. Κατὰ τὸ 1718 ἐπῆγε πρέσβης τῆς Γαλλίας στὴν Κωνσταντινούπολι ὁ μαρκήσιος Μπονάκ, ὁ ὁποῖος κατῳρθεῖσεν ν' ἀποκτήσῃ ἐκτακτὴ ἐπιτροπὴ στὸ Σουλτάνο Ἀχμέτ τὸν Γ'. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Τζανουῖμ Χόντζας εἶχε πέσει στὴ δυσμένεια τοῦ Σουλτάνου. Μερικοὶ συγγενεῖς τοῦ φυλακισμένου Ἀντονίου Στάη, ποὺ ζούσαν στὰ Κύθηρα, κατῳρθεῖσαν νὰ ἐνεργίσουν κοντὰ στὸ Γάλλο πρέσβη, ὁ ὁποῖος ἐπέτιχε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Στάη. Ματὶ μὲ αὐτὸν ἀπεφυλάκισθησαν ἔντεκα ἀπὸ τοὺς 17 αἰχμαλώτους, καθὼς καὶ ἡ Φλωροῦ Βαρδούγα ἀπὸ τὸ χρέμη του τῆς ἀρχιναυάρχου. Οἱ ἄλλοι εἶχαν πεθάνει στὰ μπουτρούμια. Στῆς 12 Αὐγούστου 1718, ἡμέρα Τρίτη, ὁ Ἀντώνιος Στάης μὲ τοὺς ἄλλους συναιχμαλώτους του ἐξαγαγούσαν στὴν Φολέγανδρο, ποὺ τὴν βρῆκαν ἐντελῶς ἐρημὴ! Εἶχαν φύγει ἀπὸ αὐτὴ καὶ οἱ κοπάνηδες!... Ὁ Στάης ἐκάλεσε τότε νέους οἰκιστὰς ἀπὸ τὰ γειτονικά νησιά, τὴ Σαντορίνη, Σίφω, Ἴο, Μῆλο, Κίμωλο, Σίννο, κ' ἔτσι ἡ Φολέγανδρος ἐξαναστῆ ζωῆ.

Θὰ προσθέσωμε τώρα λίγα ἀκόμη γιὰ τὸ γραφικὸ νησί: Λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὴν κομπολι τῆς Φολεγανδρου ὑψάνεται τὸ παρτάλιο Κάστρο, ὅπου ὕπηχε ἄλλοτε καὶ ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Δοντζας. Τὸ Κάστρο αὐτὸ—ὅπως λέει ἡ παράδοσις—γλύτωσε τοὺς Φολεγανδρούς στὰ 1794 ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ διαβόητου ληστοκροῦτοῦ Ζαχαριά. Στὴν Φολέγανδρο ὑπάρχει καὶ σπήλαιο ὠραίων σταλακτιδῶν. Ἐνας ἕξνος ἀρχαιολόγος ἀνεκάλυψε μέσα στὸ σπήλαιο αὐτὸ ἀρχαῖαις ἐντυπώγραφες πλάκας καὶ ψηφίσματα.

ἀναδυομένης Ἀφροδίτης. Ἀπλῶς ἡ Φρόνη καλοπέρασε μὲ τὴν καλλιτεχνία καὶ ἡ καλλιτεχνία μὲ τὴν Φρόνη!...

Ὁ Δημῶδης κἀνὴ ἀγαποῦσε τὴν Ἀλεκτορίδα, τὴν ὁποίαν, καθὼς ἔλεγαν ἡ κακὲς γλώσσες τιμοῦσε, μέσα στὸ σπίτι του ὡς θεά. Τῆς εἶχε στήσις ἀγαλμα καὶ βωμὸ καὶ τῆς προσέφερε θυσίας ἀπὸ ἀνήθη καὶ μυροβόλα βότανα. Πάντοτε δὲ ἔκαμε μπροστὰ στὸ ἀγαλμὰ τῆς ἕνα μαγκάλι μὲ ἀρώματα θυμιατίζοντας τὴν ἀψυχη καὶ μαρμαρωμένη ἀγάπη του.

Ὁ Σοφοκλῆς, καὶ γέρος ἀκόμη στὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του περνούσε τίς ὥρες του στὸ σπίτι τῆς ὠραίας Ἀρχίππης, ἡ ὁποία τὸν ἀνεχότανε καὶ τὸν δεχότανε, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ δόξα του.

Λέγεται μάλιστα ὅτι ἕνας ἄλλος φίλος τῆς Ἀρχίππης, κοροῦδεύοντας τὸν γερωντικὸν ἔρωτα τοῦ Σοφοκλέους, ἔλεγε στὴν ἀγορὰ:

Ἡ καυμένη ἡ Ἀρχίππη, κάθεται, σάν κουκουβάγια ἐπάνω σ' ἕναν τάφο!

Ὁ ῥήτωρ Λυσίας ἀγαποῦσε τὴν περίφημη λαγίδα. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα, ἐκείνη τὸν ἀπέφρασε καὶ γι' αὐτὸ ἔλεγαν οἱ σκόπται Ἀθηναῖοι, καλαμποκούριτας.

Ὁ Λυσίας ἐξῆλθεν εἰς κυνήγιον μεγάλων θηραμάτων καὶ οὕτε λαγῶν, οὕτε κἀν λαγίδα, συνέλαβε!.

Ὁ βασιλεὺς Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς, ἀγαποῦσε κ' αὐτοῦ, τὴν Μυρρίνην ἀπὸ τὴν Σάμον. Ὁ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Φιλαδέλφους τὴν ἐκ Ἐθρῶν πανέμορφην Εἰρήνην. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγαν σχετικῶς περὶ αὐτῶν:

— Μεγάλω; διὰ τὴν Εἰρήνην... ἐπολέμησαν οὕτος!

Ὁ Δημήτριος ὁ Φαληρέσις, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γλυνετέδες τῆς ἐποχῆς του ἀγαποῦσε τὴν Σαμίαν Λαμπιτῶ, ποὺ τὴν λέγαν τότε γιὰ τὰ ὠραία βλέφαρά της καὶ ἄχαριτοβλέφαρον.

Ἄλλὰ δὲν εἶχαν μοναχὰ τοῖ; Ἕλληνας τίς ἐρωτικῆς ἱστορίας του. Ἄν ψάξῃ κανεὶς στὰ παλαιὰ βιβλία, θὰ βρεθῇ πρὸ σκανδαλωδῶν ἀποκαλύψεων, γιὰ τοὺς ἔρωτες ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι γενικόως θεωροῦνται ὡς ὑποδείγματα ἠθικῆς.

Καὶ οἱ πῶ ὄνομαστοὶ ἀκόμη βασιλεῖς καὶ πατριάρχει τῶν Ἑβραίων ἐλάτρευαν τίς γυναῖκες.

Ὁ Σολομὼν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶ περφημοῦς «φιλογόνως» τῆς ἱστορίας. Στὸ χρέμη του εἶχε 300...συζύγουσ καὶ 100 φιληνάδες.

Τὸ βιβλίο του δὲ ἄσμη-ἄσμάτων δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας ὑπέροχος ὕμνος πρὸς τίς διάφορες φιληνάδες του!...

Μῆπως καὶ ὁ Δαυὶδ, ὁ προφητῆνας, δὲν ἀγάπησε τὴν γυναῖκα τοῦ στρατηγοῦ του Οὐρία;

Γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ μάλιστα τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσίαν τοῦ συζύγου, διέταξε καὶ τὸν ἔβαλαν στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης, ὅπου ὁ ἀτυχὸς στρατηγὸς ἐσκοτώθηκε μεταξὺ τῶν πρῶτων. Ἔτσι ἡ χήρα του ἔμεινε παντοτινὴ κληρονόμη στὸν Βασιλεῖα.

Ἄλλοτε θὰ σᾶς ποῦμε περισσότερα. Ὁ Βιβλιοθηκῆριος

Ο ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Βέντεκιντ ἐπῆγε ἕνα βράδυ νὰ φῆ σ' ἕνα ἐστιατόριο τοῦ ὁποῖου ὅλα τὰ τραπέζια εἶχαν καταληφθῆ προηγουμένως ἀπὸ ἄλλους πελάτας. Μονάχα σ' ἕνα τραπέζι ὑπῆρχε μὰ θέσις κενὴ ἀλλὰ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς καθόταν ὁ συγγραφεὺς Μὰς Χάλμπυ, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Βέντεκιντ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν τσακομένος. Μολαταῦτα ἐπιλήσιος στὸ τραπέζι του καὶ τὸν ρώτησε: — Μπρωὸ νὰ καθίσω στὸ τραπέζι σας; — Συναθίζω νὰ τρώω τόκοις μου; ἀπάντησε μὲς ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Χάλμπυ. Ὁ Βέντεκιντ τότε ἐδίει τὸ μοσχαρίσιο κεφαλί πού ἔτρωγε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ διάσημος δραματικὸς καὶ τοῦ εἶπε: — Μὰ πῶς εἶσθε μόνος σας, ἀγαπητῆ μου... Ἐγὼ βλέπω κ' ἕνα συνάδελφὸ σας κοντὰ σας!...

